

LA DAMA SALMÓ

El primer que m' enamorà fou la forma com encreuà les cames. Molt suament, com si temés de tren-car-se-les, com si fossin de glaç: n' aixecà una i la passà sobre l' altra: quedaren totes dues en contacte, del ge-noll al peu. Allò fou la magdalena: de sobte em vingué al cervell un garbuix d'imatges de ties i cosines, i fotos en sèpia d'una àvia als anys vint, de barret rodó i fal-dilla curta, amb les cames ajuntades de la mateixa forma que la meva companya de vagó, que, després d'una esto-na, per desencreuar-les n' alçà una cap endavant i, durant un segon, tota la cama (del pubis al peu) estigué com-pletament recta. Paralleles, les inclinà cap a una banda, perfectes i esplèndides. Unes cames com aquelles podien fer la felicitat de qui pogués compartir-les (i compartir-les volia dir observar-les tothora, acariciar-les ara i adés, nues sota la seda de les mitges...); podien dur la dissort i el suïcidi a qui les perdés; podien provocar guerres in-finites, nova Helena de Troia de cames Marlene Dietrich, que mirava per la finestra la interminable seqüència de prats verds i ben poques cases, davant d'una cortina d'ar-bres, mig ocres mig blancs.

A Hønefoss el tren es deturà durant molt de temps. Ens feren baixar. No vaig entendre per quina raó havíem de canviar de comboi, però com que ningú no protestà vaig donar per bons els motius de la companyia. Els va-

gons on havíem vingut s'allunyaren ràpidament i, en cinc minuts, en vingueren de nous.

Tothom s'hi apressà a pujar i cadascú seia on volia. Jo, que havia perdut l'esperança de seguir contemplant el joc de cames de la senyora, vaig allunyar-me cap a un dels darrers vagons. Hi vaig trobar un compartiment buit i m'hi vaig instal·lar. Vaig treure del sarró la guia blava i vaig endinsar-me en la lectura de cotes, poblacions i possibles restaurants. La tranquil·litat morí ben aviat: algú obrí la porta del compartiment i a partir d'aquell moment tot fou un soterrat però continu xivarri de paquets i canalla. Vaig ficar el nas en el llibre, tractant d'absoure'm en unes consideracions sobre la qualitat del salmó a les illes de la costa, de les quals em distragué la sensació que em miraven. Vaig alçar la testa. Davant meu, un nen demanava explicacions sobre un tebeo a una senyora que semblava se la **mare i no estar per gaires** orques. Vaig girar la vista, vaga, pel compartiment: al costat meu seia la dama esplèndida, la del joc de cames.

Em va sobtar. (La resta del compartiment era buida i havia hagut de seure precisament al meu costat!) Vaig mirar-la de cua d'ull: esguardava cap endavant, aparentment cap al nen, que insistia que sa mare li expliqués els ninots. Vaig obrir la blava. L'areng...

A Sokna baixaren nen i mare i pujà un vell. Bon punt el tren deixà entrera l'estació, vaig sentir una pressió a la cama. Ella (la dama de les cames color salmó) **en fregava una contra la meua!** No vaig tripar gaire a reaccionar: no solament vaig accedir a la carícia sinó que vaig incrementar-la. De cua d'ull, em va semblar que somreia. ¿Què

calia fer, ara? Vaig concebre esperances que, a la primera vila important, **el vell** baixaria i ens quedaríem sols. Però en passàrem un munt, d'estacions, i el vell no es mogué. Tenia tancats els ulls i recolzava el cap en una de les orelleres del seient. Dormia tan relaxadament, en un silenci blanc, que vaig pensar si no s'hauria mort. ¿I si es passava d'estació? ¿I si havia de baixar precisament en aquella on érem deturats i, adormit, no se n'havia adonat? Potser fóra fins i tot una bona obra de desvetllar-lo. Estranger assenyat, vaig estimar-me més de callar, sobretot ara que **el nostre** departament havia augmentat de població: una noia d'uns vint anys, amb un sarró exagerat i uns ulls claríssims.

La cama de la dama i la meua continuaven siameses i, pel que semblava, cap dels dos no tenia prou enginy per a dur a bon port els nostres desitjos. Feia força estona que el tren corria que vaig prendre forces per demanar-li si anava gaire lluny. **De primer ni em mirà i, quan li ho vaig repetir, girà la cara cap a mi** (i ara, veient-la de tan a prop, podia adonar-me que era una matrona bellíssima): em somrigué amb llavis de sang i em respongué en noruec. (Les meves esperances que pertanyés a la considerable part de la població que parla anglès com a segona llengua queien, de cop, per terra.) Vaig quedar tallat. Afegí alguna altra cosa i, potser, quedà esperant una resposta que jo no podia donar-li. La noia jove llegia una revista de modes i semblava totalment allunyada del món que l'envoltava. El vell, però, que abans m'havia semblat mort de tan adormit, obrí els ulls i em serví de traductor: la senyora s'excusava de no parlar el meu

idioma. Vaig pensar a dir-li que l'idioma a què es referia no era meu, sinó prestat. El vell s'oferi a perllongar els serveis de traducció. Em vaig atabalar (vaig imaginar-me, genoll a terra, declarant-li el meu amor per mitjà d'un traductor), no vaig saber què dir-li i vaig dir-li al vell que no, i li vaig donar les gràcies, polit. Després es féu un silenci un punt tens. (Les cames, però, continuaven juntes.) El vell clogué novament els ulls, però per ben poca estona: arribats a Torpo, saludà i baixà.

Entre Torpo i Ål, vaig deixar caure lentament la meua mà sobre la de la dona i, amb les puntes dels dits li n'acariciava el dors. Em semblà que movia les parpelles. Girà la mà de tal manera que, en serrar-les, quedaren closes com una nou. La noia del davant passava fulls amb molt de soroll i mirava de tant en tant per la finestra. De cop, tançà la revista i la deixà sobre el seient del costat. En mirar-nos de passada, es deturà dos segons sobre les nostres mans i, tot seguit discreta, dirigí la mirada al satró, n'estrenyí una corretja, se submergí novament en els llacs del paisatge i badallà.

El capvespre no acabava mai de fer-se nit. A Geilo havia pujat un home de mitja edat, amb uniforme verd, que feia pinta de guarda forestal. Les possibilitats em fugien. Vaig prendre una determinació: aixecar-me amb la mà de la dama ben agafada i sortir al passadís, on com a mínim podríem, si no parlar, entendre'ns amb més facilitat. El risc era, però, que ella no volgués accedir a tal joc i em dignés alguna cosa que jo no podria entendre (però sí els altres ocupants del compartiment, i era això el que m'angoixava). A favor de la meua acció jugava el

factor que, en realitat, la iniciativa primera havia partit d'ella, i que l'única iniciativa que jo havia pres (la d'agafar-li la mà) no havia estat pas rebutjada. Em molestava, però, que no s'adonés de la meua inferioritat de condicions, estrany en un país fred. En jugar en terreny propi, era ella qui havia de decidir què calia fer. ¿O era que ja en tenia prou, amb fer manetes i fregar-nos les cames?

Vaig aixecar-me amb la seva mà ben agafada. Durant un segon, vaig pensar que no s'aixecaria: em mirà sorpresa i després somrigué. Em precedí en sortir per la porta. Caminàrem pel passadís, fins a la cua del vagó. A la plataforma, començà a xerrar paraules molt lentes, que ben segur li devien semblar elementals, però que per a mi eren com si parlés noruec. (I ara veig que m'ha sortit un acudit de poc enginy.) Era evident que calia deixar ben clar quin terreny lingüístic (i aquí renuncio a la facècia fàcil) ens seria propici. Sillabejant-les, vaig exposar-li les meves quatre possibilitats. Em comprengué, però ella n'esmentà tres, que jo també vaig comprendre, per a dissort meua (i suposo que seva), car cap de les seves tres no coincidia amb cap de les quatre meves. ¿Com podia jo, doncs, dir-li que estava boig per les seves cames; que desitjava abraçar-la i acariciar-la abans no em fugís en alguna estació que no podia preveure; que la seva iniciativa de fregar-me la cama havia estat el gest més agradable que algú m'hagués dedicat de feia una setmana? Vam besar-nos fortament (i aquell era el primer bes que ens feiem: l'obertura de la simfonia), en una abraçada que durà tant com el pont que travessàvem,

i que finí en obrir-se la porta que comunicava amb el passadís: la noia del nostre compartiment es dirigia al lavabo que, ara me n'adonava, era a la plataforma on nosaltres perdíem el temps, besant-nos com canalla, sense arribar a fets més substanciosos. I mentre la noia es tanca al lavabo, vaig pensar que només calia esperar que en sortís per a poder fruit d'aquell cau amorós que se'ns oferia en safata.

Després de deu minuts, la noia encara no n'havia sortit. M'excitava pensar a quins actes deliciosos podia estar lliurant-s'hi. M'haguera agradat insinuar-li-ho, a la meva desconeixuda amiga, que ara es dedicava a repetir paraules (¿potser d'amor, de sexe irat?) en cadascuna de les llengües que dominava, a veure si les entenia; però no hi havia res a fer: totes em sonaven a gàrgares glaciars, a ecos en un fiord. I enllà de la finestra, planures nevades.

Una pila de minuts més tard, passà el revisor i demanà els bitllets. Amb les presses, havíem deixat els sarrons al compartiment i hi haguérem d'anar a buscar-los. El guarda forestal ja no hi era. El revisor féu la feina i marxà. Tornàvem a ser sols. Tot va ser començar a atacar-li un genoll que entrà la noia. Vaig pensar, doncs, que molt probablement el lavabo tornava a ser buit. Vaig fer intenció d'aixecar-me, però la dama digué alguna cosa i continuà asseguda. Devia fer cara de perplex, perquè la noia es veié obligada a traduir-me la frase: —*Diu que baixa a la pròxima estació.*

Vaig baixar-li la maleta. El tren es deturà fent més fressa que enlloc. Es despejà amb un petó a la galta i

afegí unes quantes paraules. —*Ha dit, traduï la noia, que lamenta molt no haver-lo conegut en unes altres circumstàncies més propícies.* —*Digui-li que el mateix li dic, vaig dir.* Li ho traduï. La dama dels meus somnis somriagué i desaparegué passadís enllà.

Vaig assegurar-me només uns segons, perquè de seguida vaig dir-me que el món no s'ha fet per als covards: vaig prendre el sarró i el bossot i vaig fer cap a la porta. La noia, que feia cara de no entendre la meva decisió, em mirà bocabadada. A l'andana em vaig sentir perdut: la dona no hi era, ni hi havia ningú. Vaig entrar a l'edifici de l'estació: era buit. Vaig sortir per darrera: hi havia una plaça, amb rètols de neó i sense gent. A deu metres de la porta de l'estació, la meva ex-veïna de seient, la dama de pell color de salmó, abraçava un home, besava un marrec i pujava a un volkswagen. A corre-cuita vaig tornar enrera: no em caldria sinó perdre el tren, ara! Vaig pujar-hi que ja arrencava. Vaig tornar al meu compartiment. La noia es sorprengué. Vaig deixar el bossot al prestatge i vaig treure la blava del sarró. La noia col·locà els peus sobre el seient, s'abraçà les cames i, mirant-me, rigué amb una rialla que aleshores vaig entendre en un sentit que després resultà no ser el correcte. Digué: —*Lamento haver frustrat el vostre flirt, però he hagut d'amagar-me al lavabo perquè no duc bitllet.* I seia, ara, amb les cames perfectament encruaades: paral·leles, perfectes i esplèndides...

De matinada, es delatà accidentalment: en recollir el paquet de tabac del sarró, li va caure a terra el bitllet de tren. Vaig fer veure que mirava per la finestra.

Quim Monzó
"Divetti, Moulérix, Gafokaux
et Mauny"